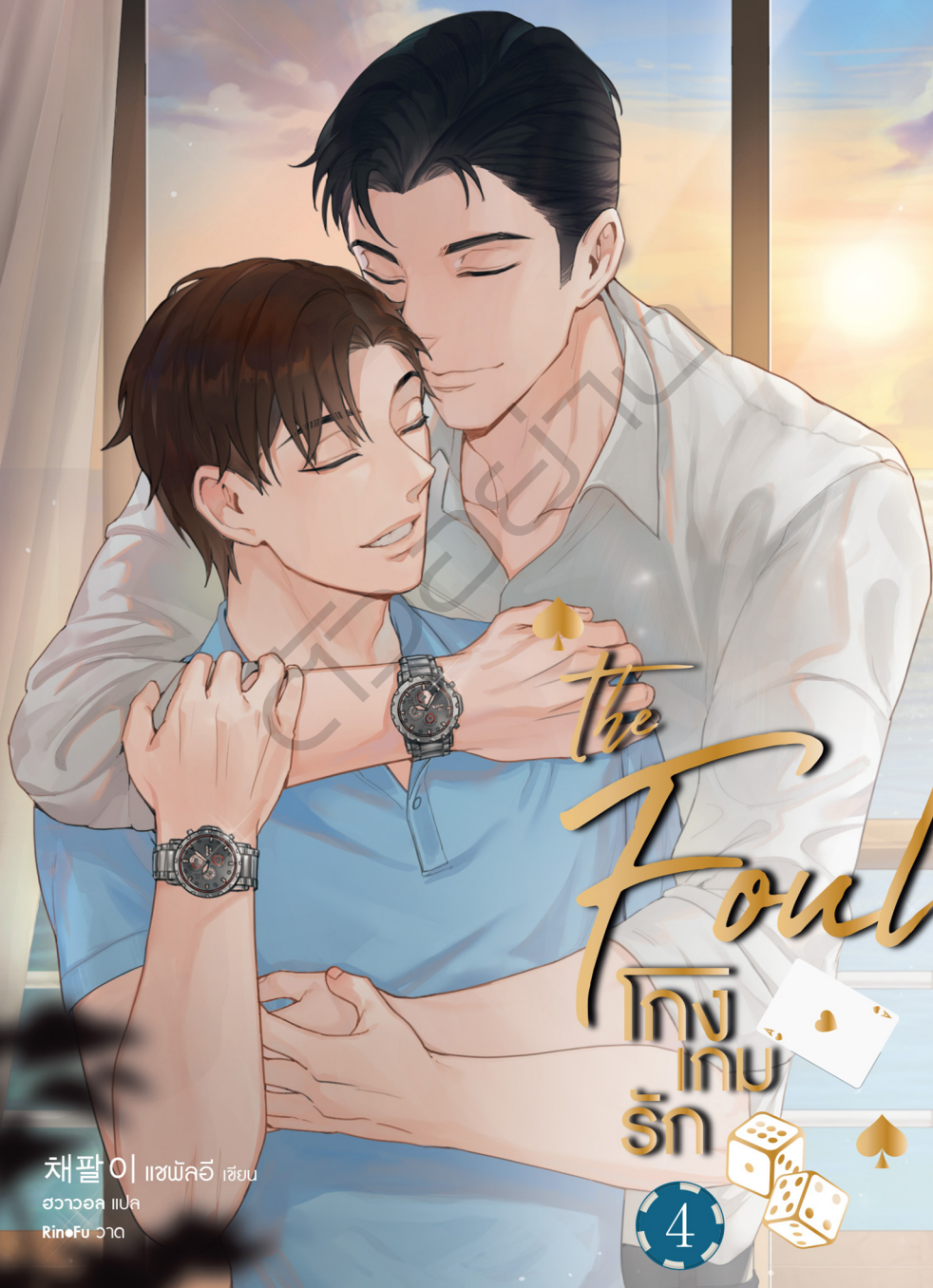

채팔이 | แซพัลอี | เซียน

ฮวาวอล แบล็ค

RinoFu วาด

โกงเกมรัก

4

반칙

แซพัลอี

채팔이

เซี่ยน

ฮวออล

แปล

Lilac

คำนำสำนักพิมพ์

เดินทางมาถึงเล่มจบกันแล้วนะคะ สำหรับ *โก้งเกมรัก* ขอขอบคุณผู้อ่าน
ทุกๆ ท่านที่ร่วมเดินทางผ่านเรื่องราวต่างๆ มากมายมากับควอนแทฮาและจูฮาวอน
ของเรา

นิยายเรื่องนี้ไม่ใช่แนวรักหวานแหวว แต่มีความขม ฝาด เพื่อน
เจี๊ยนอยู่อย่างเข้มข้น ตัวละครพาเราน้ำตาคร่ำครีดย ใจหายใจคว่ำ และ
บางครั้งปวดใจจนแทบจะเสียน้ำตา แต่สุดท้ายก็ต้องยอมรับว่า เราอาจจะ
เอาใจช่วยพวกเขาไม่ได้จริงๆ เพราะเรื่องราวที่ค่อยๆ คลี่คลายให้เห็นถึงปม
ต่างๆ ที่ซ่อนอยู่ข้างหลังของทุกตัวละครนั้น ทำให้เราเข้าใจและเห็นใจในความ
บิดเบี้ยวในหัวใจของพวกเขาเหล่านั้น

สุดท้ายแล้วทั้งควอนแทฮาและจูฮาวอนอาจจะมีส่วนที่เปลี่ยนแปลงไป
เพราะความรัก แต่ก็ยังมีส่วนที่ทั้งสองคนต่างหยั่งยืนในความเป็นตัวของตัวเอง
เพียงแค่ว่าพวกเขาเปิดใจที่จะยอมรับและปรับตัวเข้าหากันเท่านั้นเอง

ขอเชิญผู้อ่านเปิดหน้าต่อไปเพื่อเดินทางไปถึงบทสรุปของพวกเขา
พร้อมๆ กันได้เลยค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

“ทำไมคุณเป็นคนแบบนี้ล่ะครับ”

“อะไร”

“ทำไมถึงได้ลองใจผมอีกแล้วล่ะครับ”

“ฉันไม่ได้ลองใจนะ ฉันแค่อยากรู้ใจนาย”

ใจของผมเหรอ...

“แล้วใจของท่านประธานล่ะครับ”

“ฉันชอบนาย ชอบมากเสียจนไม่สนแล้วว่าเสี่ยงแค่ไหนก็ตาม”

&Final round 1

(ต่อ)

“มะรินนี่แห้วจะถูกหมายเรียกหรือเปล่า”

เอล ควอน ถาม

“นายนี้รู้ดียิ่งกว่าฉันอีกนะ”

“ฉันแค่เป็นห่วงลูกพี่ลูกน้อง”

“ถึงจะพูดไปอย่างนั้น แต่ก็ขบใจ”

“ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็บอกฉันได้นะ คุณฮวอนก็ด้วย ถ้าจดทะเบียนเอาชื่อเข้ามาเป็นหุ้นส่วนแล้วเหว้าเกิดล้มละลายขึ้นมา คุณก็ต้องลำบากไปด้วยใช่ไหม”

พวกเขาต่างคนต่างซ่อนมิติไว้ข้างหลัง บั้นลี้หน้าเป็นห่วงเป็นใย พูดจกันด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล ความจริงก็คือ พวกเขาเป็นชนชั้นสูงที่ไม่สามารถกระซจกคอกอีกฝ่ายเพื่อทะเลาะกันได้ก็แค่นั้น

“การเข้ามารับช่วงต่อของผู้จัดการแพคเป็นไปด้วยดีไหมครับ”

ควอนแห้วพูดกับแพคแจทัก

“ครับ ทุกอย่างราบรื่นดี”

“โชคดียิ่งๆ เลย”

แพคแจทักยิ้มกระอักกระอ่วนกับคำพูดที่นุ่มนวลของควอนแห้ว ผมไม่แน่ใจ แต่ก็พอเดาจากคำพูดของควอนแห้วได้คร่าว ๆ แพคแจทักแอบทำเรื่องต่างๆ มากกว่า 15 ปีก็เพราะต้องการส่งมอบบริษัทให้แก่แพคฮยอนซอก

ที่เกาหลี หากมรดกมีมูลค่ามากกว่า 3,000 ล้านจะต้องจ่ายภาษีมรดก 50% แล้วแพคแจทักจะยอมจ่ายภาษีมรดก ตามด้วยยกเลิกการต่อเรือเดินสมุทรให้แพคฮยอนชอกเธอ ไม่มีทางหรอก

เมื่อประมาณ 15 ปีที่แล้ว แพคแจทักมอบเงิน 4,000 ล้านวอนให้กับแพคฮยอนชอกซึ่งจะเป็นทายาทของเขา การชำระภาษีมรดกที่ต้องจ่ายจริงๆ อยู่ที่ประมาณ 1,300 ล้านวอน แพคฮยอนชอกเอาเงิน 4,000 ล้านไปซื้อหุ้นบริษัทในเครือผู้ผลิตชิ้นส่วนเรืออย่าง 'บริษัทต่อเรือเดินสมุทรโซซอน' และ 'บริษัทแดโจเดินสมุทร' หลังจากนั้นทั้งสองบริษัทที่เป็นบริษัทที่ไม่ได้จดทะเบียนก็ได้เข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ และเริ่มโอนงานต่อเรือเดินสมุทรให้กับบริษัทในเครือทั้งสอง และราคาหุ้นก็เพิ่มสูงขึ้น

หลังจากที่แพคฮยอนชอกขายคืนหุ้นที่ราคาสูงไป บริษัทต่อเรือเดินสมุทรก็หยุดทำงานที่ได้รับมามากเกินปกติ แพคฮยอนชอกได้รับเงินประมาณ 1,000,000 ล้านวอนจากการทำแบบนั้น มันไม่ผิดกฎหมาย แต่ผิดจรรยาบรรณแต่ขั้นตอนการจดทะเบียนตลาดหลักทรัพย์และการรับงานนั้นทุจริต ในปัจจุบันเรื่องนั้นผ่านไปนานแล้ว ทำให้หมดอายุความจึงไม่ต้องรับผิดชอบตามกฎหมายแน่นอนว่าเป็นเพียงส่วนเล็กๆ ใน WikiLeaks ที่ผมได้รวบรวมไว้

“คุณฮวอน”

เอล ควอน เรียกผมที่กำลังจมอยู่กับความคิด

“คุณแต่งตัวแบบนี้แล้ว สิ่งนั้นไม่เข้ากับข้อมูลของคุณเลยนะครับ”

เขาใช้สายตาสีเทาที่รอยสักที่ซ่อนอยู่ใต้แขนเสื้อ

“อย่างนั้นเหรอครับ ดูเหมือนคุณจะคิดว่ามันยังอยู่อีกนะครับ”

“แน่นอน”

เขาพูดอย่างเจ้าเล่ห์ รวากับว่าเขามีแผนการลับในใจ

“น่าตลกจริง ๆ ที่ทายาทของประธานจูกกลับมาที่มีความสัมพันธ์แบบนั้นกับเธอ”

เฟลิกซ์เองก็คิดว่าความสัมพันธ์ของผมกับเขาไม่ธรรมดา คุณอาจคิดว่ามีข้อตกลงบางอย่าง หรือไม่ก็คิดว่าผมใช้ WikiLeaks เพื่อหลอกล่อควอนแฮฮา

“ทำไมจะเป็นแบบนั้นไม่ได้ล่ะครับ ผมคงต้องเก่งมากถ้าอดทนไม่ตกหลุมรัก

เขาได้ นะครับ”

ควอนแทฮาค่อย ๆ มองหน้าผมแล้วพูดขึ้นมา ส่วนแพคฮยอนชอก ก็บีบขมับตัวเองแน่น

“เกมที่นี่ก็เพื่อจะบอกว่ามีแฟนเป็นผู้ชายเธอ”

ควอนลีแจเบะปากราวกับว่าสมเพช

“คงงั้นมั้งครับ ผมรู้ดีว่าจะมีการประชุมผู้ถือหุ้นสามัญในเร็ว ๆ นี้ และผมคงต้องเดินทางไปโดนสอบสวนอย่างหนักตามหมายเรียก ที่จริงปกติแล้ว การประชุมใหญ่จะเลื่อนออกไปจนกว่าการสอบสวนจะสิ้นสุด แต่...เพราะทุกคนที่นั่นงานรัดตัวมาก ต้องขอโทษที่เสียมารยาทนะครับ”

เขามองไปรอบ ๆ หนึ่งครั้งแล้วก็พูดต่อ

“ผมขอมอบอำนาจให้จูฮวอนเป็นตัวแทนของผมในการประชุมผู้ถือหุ้นใหญ่ที่จะจัดขึ้นครับ”

“!”

ได้ยินเสียงพ่นลมหายใจออกมาด้วยความตกใจสุดขีด บางคนอาจถึงขั้นแทบจะเป็นลม ผมเองก็สะดุ้งตัวโยน เขาจึงจับมือผมที่อยู่ใต้โต๊ะแน่นขึ้น

“วันนี้ผมมาที่นี่ก็เพราะเรื่องนี้...มาร์ติน มิลเลอร์”

ควอนแทฮาพูดกับชายที่ยืนอยู่ข้างหลังเอวาคอน

มิลเลอร์เหรอ...เหมือนว่าเขาจะเป็นญาติของเจด มิลเลอร์ ชายที่ชื่อ มาร์ติน มิลเลอร์ ดึงกระดาษที่พับไว้อย่างประณีตออกจากกระเป๋าของเขา และคลี่กระดาษออกอย่างแผ่วเบา

“นี่คือหนังสือมอบอำนาจ เมื่อคุณ ‘ควอนแทฮา’ ไม่อยู่ สิทธิ์ในการออกเสียงและลงคะแนนในการประชุมผู้ถือหุ้นจะเป็นของคุณ ‘จูฮวอน’ แทนครับ”

“ใครอนุญาตให้ทำตามใจกัน!”

ควอนลีแจกัดฟันด้วยความโกรธ

“ผมไม่ได้ขอความคิดเห็นนะครับ”

ความไม่พอใจของเขาถูกควอนแทฮาตัดฉับ

ผมลังเล และรับปากตามที่มาร์ติน มิลเลอร์ ยื่นมาให้ ผมไม่รู้ว่ควอนแทฮาคิดอะไรอยู่กันแน่ เขามั่นใจอะไรถึงมอบอำนาจให้ผม...ถึงผมจะไม่คิดหักหลังเขา

อีกแล้ว แต่สำหรับเขา นี่เป็นการเดิมพันที่ค่อนข้างเสี่ยง

“เซ็นชื่อสิ”

ควอนเทาฮาเซ็นชื่อและประทับลายนิ้วมือเรียบร้อยแล้ว ผิวหนังของผมสัมผัสได้ถึงสายตาไม่พอใจที่จับจ้องเขม็งไปทั่วร่าง ความรู้สึกต่อต้านที่อธิบายไม่ถูกพุ่งใส่ผมจากทั่วทุกทิศ รู้สึกเหมือนถูกกดจนแบน แต่ผมก็ยังกำปากกาแน่น

หลังจากที่เซ็นชื่อและประทับลายนิ้วมือแล้วผมก็เงยหน้าขึ้นมา แม้ว่าพวกเขาจะไม่ต้อนรับผมตั้งแต่แรก แต่ตอนนี้มีเพียงแค่รอยยิ้มที่ดูเย้ยหยัน ตอนนี้แววตาของพวกเขาไม่มีประกาย ราวกับพยายามกล้ำกลืนคำต่อว่าเอาไว้

ลองคิดดูแล้ว พ่อของผมเองก็ต้องต่อสู้ท่ามกลางพวกนักธุรกิจเหล่านี้แหละ

“ดีมาก”

ควอนเทาฮาอุบหลังผมพร้อมพูดด้วยน้ำเสียงที่รักใคร่เอ็นดู

“แน่ใจนะว่าเป็นคนที่ไว้ใจได้”

แม้แต่เอวา ควอน ที่ตอนแรกดูเป็นมิตรกับผม ตอนนี้ก็ดูไม่ค่อยเป็นมิตรเท่าไรแล้ว

“ก็แน่สิครับ เดี่ยวเราก็จะเป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว”

รู้สึกว่ามีความเชื่อตื้นเขินปนมาในคำพูดด้วย ทุกคนที่นั่นยกเว้นตระกูลแพคเป็นครอบครัว และมีสายเลือดเดียวกัน แต่พวกเขาต่างตีสองหน้าใส่กันเพื่อผลประโยชน์

“ขอรับกวนลักรุ่นะครับ”

ทันใดนั้นพนักงานที่เปิดประตูเข้ามาก็พูดขึ้นโดยไม่สนใจสายตาที่ดูตันของพวกเขาเลย

“มีสายด่วนของท่านประธานบริษัทต่อเรือเดินสมุทรครับ”

“มีเรื่องอะไร”

พอได้รับอนุญาต พนักงานก็เข้ามาหาแพคแจทักแล้วกระซิบอะไรบางอย่างกับเขา พร้อมทั้งยื่นโทรศัพท์มือถือมาให้ ผมมองเขาด้วยความสงสัย แต่ใบหน้าของแพคแจทักก็บูดบึ้งในทันที แพคฮยอนซอกที่มองลงไปทีหน้าจอโทรศัพท์ด้วยก็ขมวดคิ้ว

“ผมคงต้องขอตัวก่อนนะครับ”

“ทำไมล่ะครับ”

เอล ควอน ถามแพคแจทัก

“เอาไว้ผมจะเล่ารายละเอียดเพิ่มเติมในภายหลังนะครับ”

แพคแจทักลุกขึ้นจากที่นั่งขณะที่ทำหน้าที่หน้าเครื่องเคียด และรีบเดินออกไป แพคฮยอนซอกมองมาที่ผมครู่หนึ่งแล้วเดินตามพ่อของเขาไป

อยู่ๆ เฟลิกซ์ที่กำลังดูโทรศัพท์ก็หันไปหาควอนแทฮา

“ทำอะไร...”

เฟลิกซ์หยุดพูด และอ้าปากค้างเหมือนริมฝีปากของเขาแข็งค้างไปแล้ว ส่วนเอล ควอน ยังคงตรวจดูโทรศัพท์มือถือของเขา และทำปากเป็นคำว่า “บ้าไปแล้ว”

ควอนแทฮาก็มองนาฬิกาข้อมือ

“ผมเองก็หมดธุระแล้ว ขอลาตรงนี้เลยแล้วกัน ผมอยากใช้เวลาส่วนตัวกับจูฮวอน เราไม่ได้เจอกันนานแล้วครับ”

เขาบอกว่าธุระหมดแล้ว และส่งสายตามาให้ผม

เหมือนว่าธุระของเขาจะมีแค่นี้ และเขาก็มองมาที่ผม เอวา ควอน พักหน้าแล้วบอกว่าไปได้ ผมเองก็เลื่อนเก้าอี้เพื่อจะตามควอนแทฮาที่ลุกขึ้นแล้ว แต่ในตอนที่จะร่ำลาทุกๆ คน เอล ควอน ก็พูดขึ้นมา

“คุณฮวอน ก่อนที่จะไป คุณมาเล่นรูเล็ตต์สักตาก่อนไหมครับ”

“ฉันต้องออกเดินทางพรุ่งนี้เช้าเพื่อให้ไปทันตามหมายเรียก นายยังจะขโมยเวลาจากคูรักอีกเหรอ”

“ฮ่าๆ อย่างนั้นก็คงเป็นการกระทำที่แย่งจริงๆ ฉันก็แค่เสียดายนะ”

ผมส่ายหัวและหันไปพูดกับทุกคน

“อย่างนั้นเอาไว้โอกาสหน้าแล้วกันนะครับ”

หลังจากตีมิวไน์ที่อุทยานโต๊ะแล้วผมก็เดินตามควอนแทฮาไป เขาไม่ได้พูดอะไรกับผมขณะที่เดินผ่านโถงทางเดินยาวของกาลิโน หลังจากเดินมาได้สักพักก็ออกจากด้านในเรือ และมุ่งหน้าไปที่ตาดฟ้าตรงหัวเรือ เรือ Max ที่แล่นผ่านทะเลทำให้เกิดลมที่ขึ้นและเย็นสบาย สระวายน้ำกลางแจ้งเปิดให้บริการมาตั้งแต่

ช่วงบ่ายแก่ๆ แล้วจึงเริ่มเห็นผู้คนมากมาย เมื่อพวกเราถึงปลายทางสุดของเรือ Max เขากับผมก็หยุดเดิน หากเดินไปตามทางเดินด้านขวาก็จะเจอลิฟต์ที่ตรงไปยังลานจอดเฮลิคอปเตอร์ ก่อนที่เราจะตรงไปยังลานจอดเฮลิคอปเตอร์เขาก็ก้มมองผมที่อยู่ตรงปลายดาดฟ้า

“คุณบอกให้ผมกลับมาภายในสองวันนี้ครับ”

เส้นผมปลิวกระเซอะกระเซิงไปหมดแล้ว

“ใช่”

“คุณจะทำยังไง ถ้าเกิดผมไม่มาหาคุณล่ะครับ”

“หาเจอแล้วเหรอ”

“...ครับ”

เขาชี้ไปที่กระเป๋ของผม มันเป็นยูเอสบีซีที่ผมพกติดตัวมาด้วยเผื่อว่าต้องใช้ แต่ยังไม่จำเป็นต้องหยิบออกมา

“ฉันเชื่อในตัวนาย”

“...”

คำพูดของเขาทำให้ผมใจสั้น

“ไปกันเถอะ”

เขาคว้าแขนผม พาเราขึ้นลิฟต์และขึ้นไปหาดาดฟ้าชั้นบนสุด ผมก็เห็นเฮลิคอปเตอร์ที่มีเครื่องหมายของบริษัทอื่นนอกเหนือจากเฮลิคอปเตอร์ของ STA ด้วย มีหลายคนที่มาทันเวลาออกเดินทาง และพยายามจะกลับไปท่าเก๋าลานจอดเฮลิคอปเตอร์จึงเต็มไปด้วยผู้คน เรือ Max ยังคงแล่นไปด้วยความเร็วต่ำและยังไม่ได้ออกจากอ่าวมาเก๊าเลย

ผมกับควอนแหงหน้าขึ้นเฮลิคอปเตอร์และสวมหูฟัง วากเนอร์ขึ้นมาเป็นคนสุดท้าย ความเร็วของเรือ Max ลดลงเล็กน้อย พอคลื่นลมสงบเฮลิคอปเตอร์ก็ทะยานขึ้นไปอีกครั้ง เฮลิคอปเตอร์หายไปมาyingกว่าตอนออกจาก STA ฟิวส์เซนเสียอีก

พวกเราจะกลับไปถึงมาเก๋าโดยใช้เวลาประมาณ 30 นาที เห็นแสงไฟของโรงแรมในมาเก๋ากะพริบจากที่ไกลๆ

ภายในเมืองแห่งความสุขก็ยังมีผู้คนที่ใช้ชีวิตอย่างกับตลกนรกอยู่ด้วย

ก่อนหน้านี้ไม่นานผมเองก็เป็นแบบนี้

ผมมองควอนเทฮาที่นั่งอยู่ข้างๆ อย่างไม่รู้ก็ตาม เขาเป็นคนที่ช่วยผมไว้
นำแปลกที่ผมไม่กังวลว่าเฮลิคอปเตอร์จะตกเหมือนตอนขามา ผมรู้สึกอุ่นใจ
ที่มีผู้ช่วยคนนี้อยู่ข้างๆ

ฝนยังคงตกและลมก็แรง ควอนเทฮาตรวจสอบเข็มขัดที่ผมคาดอีกครั้ง
ผมเติมน้ำเพื่อไม่ให้ท้องไส้ปั่นป่วนเพราะดื่มไวน์ตอนท้องว่าง เฮลิคอปเตอร์
ที่บินข้ามทะเลมาเป็นระยะทางไกลก็แวะจอดพักที่ลานจอดเฮลิคอปเตอร์ของ
มาเก๊าชั่วคราว เมื่อสภาพอากาศดีขึ้น พวกเราก็เริ่มมุ่งหน้ากลับไปฟิวส์เซน

&Final round 2

เรามาถึงพีวส์เซ่นช้ากว่าที่คาดไว้ และพอกลับมาถึงผมก็ถอนหายใจยาว ที่ไม่ใช่บ้านของผม แต่เป็นสถานที่ที่ทำให้ผมสบายใจ ทันทีที่ผ่านบอดีการ์ด และได้กลับเข้าห้อง ผมก็ถอดสูทออกและโยนทิ้ง ถอดนาฬิกาข้อมือฟิลิปป์ ที่หนักข้อมือออกแล้วนั่งลงบนโซฟา ควอนแทฮามานั่งข้างๆ ผมแล้วเปิดโน้ตบุ๊กขึ้น โดยที่ยังไม่ได้ถอดสูท ผมแค่เอื้อมมือออกไปแล้วดึงยูเอสบีออกมาจากเสื่อสูท ผมวางมันเอาไว้ข้างๆ โน้ตบุ๊กของเขา ควอนแทฮาไม่คิดจะหยิบยูเอสบีไปเปลี่ยนกับโน้ตบุ๊กของเขาเลย เอาแต่ก้มหน้าเคาะแป้นพิมพ์

“คุณไม่อยากรู้เหรอครับ”

“ก็ไม่ใช่”

“นี่คุณแค่ลองใจผมเหรอครับ”

“ไปเจอมันที่ไหน”

“คุณไม่เคยบอกผมเลยว่าคุณถูกลักพาตัวที่เกาหลี”

เขาหยุดชะงักไปแล้วถาม

“สำคัญด้วยเหรอ”

“ท่านประธานรู้ไหมครับ ว่าคุณถูกลักพาตัวไปที่ไหน”

“ไม่รู้สิ ฉันจำได้ว่าไม่ได้มีที่เดียว ฉันโดนวางยาแล้วพาย้ายไปย้ายมา”

“มันเป็นโรงพยาบาลจิตเวชที่แม่ผมไปรักษาครับ”

“โรงพยาบาลจิตเวชเหรอ...” ควอนแทฮาหัวเราะอย่างไม่อยากเชื่อ

“แล้วนายล่ะเป็นไงบ้าง”

“ครับ”

“สภาพจิตใจยังดีอยู่ไหม”

ผมคิดถึงสิ่งที่เขาต้องการจะสื่อ จากนั้นไม่นานผมก็เข้าใจ

“มันไม่ใช่โรคทางพันธุกรรมครับ ผมรู้ว่าแม่ไปรักษาในโรงพยาบาล เพราะอาการซึมเศร้าหนักขึ้น”

“ผิดปกติคนเดียวก็พอสินะ”

“ท่านประธาน...จริง ๆ เลย”

“จริง ๆ อะไร”

“ได้กินยาบ้างหรือเปล่าครับ”

ขณะที่เขากำลังตรวจสอบบทความบนโน้ตบุ๊ก ทันใดนั้นเขาก็หมุนหน้าจอ มาหาผม ผมสงสัยว่าเขาพยายามจะเปลี่ยนเรื่องหรือเปล่า แต่ข้อบทความ ก็ดึงดูดสายตาของผมเป็นอันดับแรก

[บริษัทด้านการท่องเที่ยวเดินสมุทร ‘Eurotia’ เปิดโปงแพคเกจและ พรรคพวกอีก 12 คน ข้อหาเป็นผู้ต้องสงสัยว่าร้ายก่อกบฏ และขายหุ้นกู้แปลงสภาพ ในราคาถูก]

ผมเห็นพาดหัวข่าวแล้วก็หันกลับไปมองเขา

“นี่คืออะไรหรือครับ”

“ก็ข่าวของพวกคนทุจริตไง”

“อย่างนั้น ที่ก่อนหน้านี้...”

ควอนแทฮายิบรีโมตขึ้นมากดปิดผ้า màn ทั้งหมด ผ้า màn เลื่อนโดย อัตโนมัติจนเป็นห้องมืด และแสงไฟก็หรี่ลงเล็กน้อย ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่ารีโมต สามารถทำแบบนี้ได้ด้วย ผมคงเป็นคนเดียวที่เดินไปปิดผ้า màn เอง หน้าจอ ขนาดใหญ่เลื่อนลงมาตรงกลางห้องนั่งเล่น

พอเขาเชื่อมต่อกับ STA Hub และสแกนลายนิ้วมือพร้อมกับใส่รหัสผ่าน แล้วหน้าจอโน้ตบุ๊กของเขาก็ไปปรากฏอยู่บนหน้าจอที่เชื่อมต่อไว้ เหมือนห้อง ของประธานกลายเป็นห้องทำงานที่กำลังมีการนำเสนออยู่เลย

“จูฮวานอน”

เขามองไปที่หน้าจอนิ่งๆ และเรียกชื่อผม ผมเห็นใบหน้าด้านข้างของเขา
วางๆ จากแสงของหน้าจอ

“นายอยู่ข้างฉันจริงๆ ใช่ไหม”

คราวนี้เขาหันมามองผม

“ในเมื่อพูดแล้ว ผมก็จะรักษาสัญญาครับ”

“นอกจากนั้นแล้ว นายก็จะจับมือไปกับฉันจริงๆ ใช่ไหม”

ผมรู้สึกได้ถึงความหนักแน่นจากคำถามนั้น

“ถึงยังไง...ผมก็ไม่มีใครเหลียวแลอยู่แล้ว ถ้าไม่มีท่านประธานก็คงมี
หลายคนที่จะบดขยี้ผมอยู่ครับ ก็...คงต้องจับมือกันไว้แล้วละครับ ผมได้รับ
มอบอำนาจมาจากท่านประธานแล้วนี่นา”

“แม้แต่ตอนนี้ฉันก็ยังสามารถส่งนายไปอยู่ที่ไหนสักแห่งที่ไม่มีใคร
ตามหาเจอได้นะ ถ้าหากนายต้องการ”

“...”

นี่เขากำลังทดสอบผมอยู่สินะ เขากำลังบอกให้ผมเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง
ระหว่างสถานที่ที่ปลอดภัยไม่มีใครหาเจอ หรือจะเลือกควอนแทฮา

“ทำไมคุณเป็นคนแบบนี้ล่ะครับ”

“อะไร”

“ทำไมถึงได้ลองใจผมอีกแล้วล่ะครับ”

“ฉันไม่ได้ลองใจนะ ฉันแค่อยากรู้ใจนาย”

ใจของผมเธอ...

“แล้วใจของท่านประธานล่ะครับ”

“ฉันชอบนาย ชอบมากเสียจนไม่สนแล้วว่าเสี่ยงแค่ไหนก็ตาม”

ผมหายใจติดขัดเหมือนคนที่ลืมหายใจไปชั่วครา

การสารภาพรักที่มาแบบไม่ทันตั้งตัวนี้ทำให้ผมทำอะไรไม่ถูกเลย นอกจาก
เหม่อมองควอนแทฮา บ่อมปรากฏของหัวใจผมแตกไปเรียบร้อยแล้ว เหมือน
วันนั้นที่เขาตามหาผมเจอ ผมจับมือควอนแทฮา ตอนนั้นมือที่มักจะอุ่นอยู่เสมอ
กลับเย็นและเปียกชื้น หรือว่าเขากลัวว่าผมจะหลอกใช้ความรักของเขาเธอ
เขาเป็นคนอ่อนแอขนาดนั้นเลยเธอ ควอนแทฮาเป็นเหมือนเจ้าของปราสาท

ผู้หญิงทะนงเสมอมา แต่วันนี้ผมเห็นใบหน้าที่ประหม่าของเขาเป็นครั้งแรก
ความจริงใจของเขาทำให้หัวใจของผมที่เหลืออีกครั้งหนึ่งเต้นรัว

“...ผมจะจับไว้ครับ มือนะ”

“แค่นี้เหรอ”

“...”

“หมดแล้วเหรอ”

เขาเร่งให้ผมตอบ

“ผม...ไม่อยากจะเห็นท่านประธานต้องเสียเปรียบครับ”

“เอาเถอะ วันนี้พอแค่นี้แล้วกัน ฉันก็ยังคงเป็นลูกไก่ในกำมือ ส่วนนาย
ก็ยังคงเป็นจิ้งจอกเจ้าเล่ห์สินะ”

ควอนแทฮาลุกขึ้นและจับผมเบาๆ ผมมองแผ่นหลังของเขาที่ตรงไปที่
ห้องทานอาหาร ลูบปากที่ร่อนวูบวบ เขาเดินกลับมาอีกครั้งพร้อมกระป๋องเบียร์
ในมือ

เขาเปิดฝากระป๋องแล้วเอาเบียร์เย็นๆ มาแนบที่แก้มของผม จากนั้น
เขาก็หยิบยูเอสบีขึ้นมาและยื่นให้ผมเอง ผมมองสิ่งที่อยู่ในมือเขาอย่างสงสัย
เขาดึงโน้ตบุ๊กเครื่องใหม่ออกมาจากใต้โต๊ะ เขารหัสของตัวเองแล้วส่งให้ผม
พอผมยังมีนั่งอยู่ ควอนแทฮาก็เสียบยูเอสบีเข้ากับโน้ตบุ๊กให้ผมแทน

“ไม่ยาก...ดูเองนะครับ”

เขาดูนาฬิกาในห้องนั่งเล่นแล้วตอบ

“ฉันไม่มีเวลามานั่งตรวจสอบทีละอัน วันมะรืนนี้ท่านประธานของนาย
ต้องถูกสอบสวนแล้วว่าจะติดคุกไหม”

เขาพูดอย่างแผ่วเบา ผมรู้ว่านี่มันไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เลย

“มานั่งข้างๆ ฉันแล้วเก็บเฉพาะข้อมูลที่คุณขอก็พอ”

ผมพยักหน้าช้าๆ แล้วจับเมาส์

“แล้วก็”

“...”

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นฉันจะปกป้องนายเอง นั่นเป็นเรื่องที่ฉันให้สัญญาได้”
ควอนแทฮายังคงจ้องไปที่โน้ตบุ๊กเหมือนคุยกับตัวเอง ถึงอย่างไรในตอนนี้

คนที่ผมเชื่อใจได้ก็มีแค่ควอนแทฮาคนเดียว

ผมคลิกที่ไฟล์เพื่อเปิดสิ่งที่ห่อหุ้มจากคักดิลีธีไว้ และนี่คือเนื้อหาที่เขาต้องดู

“มีไฟล์ที่เกี่ยวข้องกับการสืบทอดบริษัทต่อเรือเดินสมุทรให้ทายาทบ้างไหม”

“ผมจัดเตรียมไว้แล้วละครับ เพียงแต่ว่ามันหมดอายุความไปแล้ว”

“ไม่เป็นไร ฉันจะดูทั้งหมด”

ผมลากไฟล์มารวมไว้ในโฟลเดอร์เดียวกัน

“ว่าแต่ทำไมแพคแจทถึงโดนตรวจสอบเป็นพิเศษละครับ”

“Eurotia เป็นบริษัทในเครือของบริษัทต่อเรือเดินสมุทร แพคแจทคือผู้ถือหุ้นรายใหญ่ที่สุด เขาเปลี่ยนหุ้นของ Eurotia เป็นหุ้นกู้แปลงสภาพและขายมันให้แพคฮยอนซอกในราคาต่ำ อืม...พูดง่าย ๆ ก็คือ Eurotia เป็นบริษัทที่ไม่ได้จดทะเบียน ดังนั้นเมื่อออกหุ้นกู้แปลงสภาพก็สามารถกำหนดราคาได้ตามใจชอบ แกรมหุ้นกู้แปลงสภาพยังสามารถเปลี่ยนเป็นหุ้นได้ แพคฮยอนซอกซื้อหุ้นกู้แปลงสภาพของ Eurotia ที่มีราคาต่ำ และต่อมาก็ใช้หุ้นเพื่อทำกำไร แม้แต่คณะผู้บริหารของ Eurotia ที่ช่วยปกปิดความจริงนั้นไว้ก็ถูกตรวจสอบเป็นพิเศษด้วย”

เขาพูดในขณะที่กำลังอ่านไฟล์ไปด้วย มันเป็นเรื่องปกติเหมือนอย่างเคย และดูเหมือนเป็นการกระทำที่จะช่วยย่นเวลาให้สั้นที่สุดเท่าที่จะทำได้

“คดีความของ Eurotia คงจะเหลือเวลาอีกราว ๆ ครึ่งเดือนถึงจะเริ่ม”

“อย่างนั้น ในระหว่างนี้คุณก็จะไปเก็บตัวเพื่อสู้คดีใช่ไหมครับ ไม่อย่างนั้นคุณก็รู้เรื่องนี้อยู่แล้วใช่ไหมครับ”

“ก็ต้องรู้สิ แต่ว่าการให้หุ้นกู้แปลงสภาพเป็นของขวัญไม่ได้ผิดกฎหมายของเกาหลี มันเป็นแค่ปัญหาเรื่องความน่าเชื่อถือของคณะผู้บริหาร Eurotia เท่านั้น แต่สุดท้ายแพคแจทจะต้องลาออกไปอยู่ดี”

เขาที่กำลังเล่นเม้าส์ลงไปก็เงยหน้าแล้วหันมามองผม รอยยิ้มร้ายของเขาดูเหมือนนักล่าที่ต้องการล่าเหยื่อให้ได้

“คดียกยอกในเกาหลีมีอายุความ 7 ปีไม่ใช่หรือครับ”

ผมคิดว่าอาจจะเป็นอย่างนั้น

“ถ้าผู้ต้องสงสัยหลบหนีไปต่างประเทศ อายุความก็จะถูกล้างระงับไว้
อย่างไรก็ตาม... จูซังคยองเหมือนจะเตรียมห้องขังไว้ให้บริษัทต่อเรือเดินสมุทร
แล้วละ”

ใบหน้าของผู้ชายคนหนึ่งปรากฏขึ้นมาบนหน้าจอภายในห้องนั่งเล่น
เขาคือผู้ต้องสงสัยที่บิดเบือนราคาหุ้นของ ‘บริษัทต่อเรือเดินสมุทรโซซอน’ และ
‘บริษัทแดโจเดินสมุทร’ สร้างกำไรมหาศาลให้แพคแจทกแล้วก็หลบหนีออก
นอกประเทศไป ควอนแทฮาส่งรูปไปที่ไหนสักแห่งแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาทันที
พร้อมกับพูดว่า “หาตัวมา” เขาพูดคำเดียวแล้วก็วางสาย

“จะเกิดอะไรขึ้นถ้าคุณหาคนคนนั้นเจอเหรอครับ”

“ฉันต้องหาตัวเขา และมอบให้อัยการสอบสวน เขาจะต้องให้การขัดทอด
แพคแจทกอาจฆ่าเขาและกำจัดทิ้งแล้ว ถ้าไม่อย่างนั้น... นายลองแยกข้อมูลนี้
ออกมา และลองวิเคราะห์ดูสิ”

เขาเปิดหน้าต่างใหม่เพราะมันเป็นไฟล์ค่อนข้างใหญ่ และผมต้องรีบ
จัดระเบียบอย่างรวดเร็ว ดังนั้นจึงไม่มีการจัดลำดับไฟล์ ผมตรวจสอบเนื้อหา
และพูดถึงสิ่งที่พอจะจำได้ออกมาทันที

“เมื่อวันที่ 21 มีนาคมปี 200x บริษัทต่อเรือเดินสมุทรได้ซื้อที่ดินแถว
เขตโดนมัม เมืองทงยองเอาไว้เพื่อเตรียมสถานที่สำหรับอยู่ต่อเรือ ในการซื้อนี้
ทำให้เกิดความขัดแย้งกับคนในท้องถิ่น และตัวแทนของชาวบ้านที่เป็นผู้นำ
การประท้วงนี้ก็หายไป แพคแจทกซึ่งเป็นประธานของบริษัทต่อเรือเดินสมุทร
ได้ว่าจ้างแก๊งอันธพาลในเมืองทงยองไปลอบสังหารตัวแทนชาวบ้านในท้องถิ่น
เรื่องนั้นเกิดขึ้นในวันที่ 21 มีนาคมปี 200x ครับ”

“นายฉลาดจัง จำได้หมดเลย”

“ผมความรู้น้อยจึงต้องท่องจำไว้ครับ”

“ถ่อมตัวจัง ถ้าไม่ใช้จูฮาวอนก็ไม่มีใครหาสิ่งนี้เจอหรอก”

ควอนแทฮาค้นหาบางอย่าง และพูดว่า “บิงโก”

“ตามกฎหมายของเกาหลี คดีจ้างวานฆ่านั้นมีอายุความนานกว่าที่คิดนะ”

เขาลากหลักฐานในไฟล์มาอีกครั้ง และจัดลำดับก่อนหลัง มันเร็วมาก
จนแม้แต่ผมที่กำลังดูหน้าจอก็ยังมองตามแทบไม่ทัน

“ทำไมคุณถึงต้องการโจมตีแพคแจทก...ล่ะครับ”

บริษัทต่อเรือเดินสมุทรและบริษัท Tex มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด และเนื่องจากบริษัท Tex และ STA เกี่ยวโยงกันด้วย เท่ากับว่าทั้งสามบริษัทมีความเกี่ยวข้องกันทั้งหมด

“การโจมตีมันเริ่มขึ้นแล้ว และพวกเขาก็เป็นฝ่ายโจมตีก่อนมาตลอด”

“คุณกำลังจะบอกว่าที่เขาโดนตรวจสอบคราวนี้ เพราะคุณเป็นคนเปิดโปงเธอครับ”

“ฉันมีอำนาจมากพอที่จะทำอย่างนั้นเธอ เรื่องนี้มีคนช่วยเตรียมการไว้ให้แล้ว ฉันก็แค่ยื่นมือเข้าช่วยอีกนิดหน่อย”

อย่างที่เขาพูด มีคณาจารย์นิติศาสตร์และทนายความ 22 คนที่แจ้งเอาผิดกับแพคแจทก

“นายต้องทำให้พวกเขาสติแตกในระหว่างที่ฉันกำลังถูกสอบสวนอยู่”

“จะบอกว่าในข่าวที่ท่านประธานถูกกล่าวหาเป็นฝีมือของ Tex และแพคแจทกเธอครับ”

ผมมั่นใจมากกว่าใช่ แต่ไม่มีหลักฐาน

“ประมาณนั้น แต่ไม่ใช่เพียงแค่นั้นหรอก”

“ท่านประธานมีความเกี่ยวข้องกับพรรคเดโมแครตของอเมริกาจริง ๆ... ใช่ไหมครับ”

“นายลืมนึกหรือเปล่าว่าฉันเป็นคนดีแค่เฉพาะกับนายคนเดียว ท่านประธานของนายเป็นคนที่น่ากลัวนะ ถึงมันจะเป็นความจริง แต่นั่นก็ไม่ได้ทั้งหลักฐานอะไรไว้ทั้งนั้นแหละ”

“แล้ว”

“มันก็เป็นแผนการนะสิ แถมวางเอาไว้อย่างพิถีพิถันมากด้วย คงจะใช้เวลาอีกพักใหญ่ในการหักล้าง”

การพูดยั่วยุแค่ประโยคเดียวยังพอจะเป็นไปได้ แต่การจะหักล้างข้อกล่าวหาที่จำเป็นต้องมีเอกสารและหลักฐานหลายสิบรายการ ในตอนที่พยายามจะหาหลักฐานมาหักล้าง ทุกคนก็จะตื่นรน คำพูดนี้ผุดขึ้นมาในหัวเพราะสถานการณ์ของควอนแทฮะที่ต้องเผชิญอยู่

“นายหามันเจอได้ยังไงเธอ”

“นี่คุณคงจะไม่ได้สงสัยว่าผมรู้ที่ซ่อนมาตั้งแต่แรกแล้วใช่ไหมครับ”

“ก็คิดเนี่ย”

ควอนแทฮาพูดอย่างประชิดประชั้น

“ผมไปที่หลุมฝังศพของคุณตาคุณยายและแม่ของผมมาครับ มีคำใบ้ซ่อนอยู่ที่นั่น ท่านประธาน...”

ผมหาโพลเดอร์ที่ซ่อนอยู่ และใส่รหัสผ่าน คลิกลีโกลสองครั้งเพื่อเปิดไฟล์ และดื่มเบียร์ไปครึ่งกระป๋อง

“ก่อนหน้านี้...คุณบอกว่าคุณรู้ใช่ไหมครับ”

เขาเริ่มอ่านข้อความและรูปภาพที่ปรากฏขึ้นมานบนหน้าจอด้านหน้า

เนื้อหาในนั้นก็คือ ควอนลีแจเป็นคนบงการให้ลักพาตัวควอนแทฮา และจูซังคยองก็ได้ลักพาตัวควอนแทฮาที่เดินทางมาพักผ่อนที่เกาหลีช่วงปิดเทอม

จูซังคยองสงสัยว่าทำไมควอนลีแจถึงยอมแพ้เรื่องควอนแทฮาอย่างง่ายดาย และเขาได้ตรวจดีเอ็นเอของลูกชายคนโตอย่างควอนแจฮีกับดีเอ็นเอของควอนแทฮา แต่ผลออกมาว่าเป็นไปได้ยากที่พวกเขาจะเป็นพี่น้องพ่อเดียวกัน และเพื่อตรวจสอบให้แน่ชัดขึ้น จูซังคยองจึงไปเยี่ยมเฟลิกซ์ ควอน ที่บ้าน และนำเส้นผมของทั้งสองคนมาเปรียบเทียบกัน แล้วเขาก็พบกับความน่าสงสัยอย่างมาก

จากการตรวจดีเอ็นเอพบว่าเฟลิกซ์ ควอน และควอนแทฮามีบิดาคนเดียวกัน ตอนนีการเรียงลำดับของดีเอ็นเอปรากฏอยู่บนหน้าจอ

ควอนแทฮาก็เคยบอกไว้อย่างนั้น...บอกว่าปู่ของเขาเป็นพ่อผู้ให้กำเนิด

ถ้าอย่างนั้นเขาก็คงรู้เรื่องนี้มาก่อนแล้ว เขารู้ได้ยังไงนะ

“Male infertility.”

ควอนแทฮาพูดขึ้น

“ควอนลีแจมีภาวะมีบุตรยาก ฉันไม่รู้ว่ามีไปห้องพี่ชายของฉันตั้งแต่เมื่อไหร่ ฉันรู้ว่าพี่ชายของฉันโดนจับตรวจดีเอ็นเอทันทีหลังจากที่เกิดหมายความว่าต้องไม่ใช่ลูกเขาแน่ๆ บางทีอาจเป็นเพราะยาโรคประสาทที่เขากินมานานทำให้เขามีบุตรยากก็ได้ ดังนั้นสถานะของแม่จึงไม่มั่นคง การผสมเทียม

ทุกครั้งก็ล้มเหลวทั้งหมด ไฟตายใบสุดท้ายจึงเป็นการใช้สเปิร์มของปูมาผสมเทียม ยิ่งงึกก็ถือว่าเป็นสายเลือดของตระกูลควอนที่แท้จริง...มันเป็นเรื่องของธุรกิจทั้งหมด แม้ว่าแม่จะมีฉัน แต่พ่อก็พยายามจะฆ่าฉัน”

มาถึงตอนนี้ผมก็หันด่าตัวเองที่คิดจินตนาการไปถึงเรื่องที่ต่ำช้า ผมดันคิดว่าที่ควอนเหสาเกิดมาได้ก็เพราะเอวา ควอน กับปู่ของเขาทำเรื่องที่ผิดศีลธรรมกัน

“อย่างนั้น...แสดงว่าคุณก็คงรู้เรื่องนี้อยู่แล้วด้วยใช่ไหมครับ”

ผมเปิดไฟล์อื่นขึ้นมาอีก

ดวงตาสีฟ้าอมเทาของเขาในขณะที่อ่านไฟล์นั้นส่องประกายวาววับ และริมฝีปากก็ค่อยๆ เบะออก

“Verdammt¹.”

คำสบถเบาๆ ออกมาจากปากของควอนเหสา เส้นเอ็นที่หลังมือของเขา ปูดเป็นสีน้ำเงิน มีบางครั้งที่ผมก็รู้สึกกลัวควอนเหสาในตอนที่เขาไม่ซ่อน สัญชาตญาณที่ดูร้ายเอาไว้ บางทีในจอกศักดิ์สิทธิ์อาจเป็นยาพิษก็ได้ และเขา อาจจะเป็นคนที่ดื่มยาพิษนั้นเข้าไป

“มีใครเคยเห็นมันบ้าง”

“...ไม่มีครับ มีแค่ผมคนเดียว”

“วากเนอร์ล่ะ”

“มันเป็นภาษาเกาหลีทั้งหมด วากเนอร์เลยอ่านไม่ออกครับ แล้วผมก็เป็นคนเดียวที่ได้เห็นไฟล์ที่เก็บแยกไว้ในแผ่น CD ครับ”

ถ้าหากวากเนอร์เห็นสิ่งนี้ ดูเหมือนว่าเขาจะกำจัดแม้กระทั่งวากเนอร์ทิ้ง อยู่ๆ ผมก็รู้สึกถึงระยะห่าง เหมือนว่าสักวันหนึ่งที่ผมไม่มีประโยชน์สำหรับเขา แล้ว เขาก็จะทิ้งกันไปง่ายๆ...

ผมส่ายหัว นี่ไม่ใช่เวลาจะมาคิดแบบนี้นะ

“ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าทำไม”

เขายิ้มเยาะ

¹ เทียบกับคำว่า damn ในภาษาอังกฤษ

[อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่มีหายาที่สืบสายเลือดโดยตรงคนอื่นนอกจาก เฟลิซ ควอน และควอนลีแจแล้ว ให้มีการจัดสรรมรดกใหม่อีกครั้ง โดยให้เรียกคืนมรดกจำนวนหนึ่งในสามที่แบ่งให้แต่ละคนกลับมา แล้วมอบให้หายาลำดับที่ 3 ของข้าพเจ้า พินัยกรรมฉบับนี้จะมีผลเป็นเวลา 30 ปีหลังจากข้าพเจ้าถึงแก่กรรม]/

เขาคงคิดว่าควอนลีแจพยายามจะฆ่าเขาเพราะพินัยกรรมของปู่ แต่เหตุผลที่เขาต้องการกำจัดควอนแทฮาทิ้งไปให้สิ้นซากอยู่ตรงนั้นแล้ว

ควอนลีแจใช้เวลา 10 ปีเพื่อพยายามผสมเทียมกับผู้หญิงอีกคนหนึ่ง และในที่สุดการปฏิสนธิก็ประสบความสำเร็จ และในปีที่ควอนแทฮาถูกลักพาตัว ลูกแท้ๆ ของควอนลีแจก็ถือกำเนิดขึ้น การลักพาตัวควอนแทฮาเกิดขึ้นหลังจากที่ลูกแท้ๆ ของควอนลีแจเกิดมาได้สามเดือน

สุดท้ายควอนลีแจก็วางแผนนี้ขึ้นมาเพื่อที่จะส่งต่อทุกอย่างให้ลูกของเขาเอง บางทีนั่นอาจเป็นสาเหตุที่ปู่ของควอนแทฮาเขียนพินัยกรรมขึ้นมาใหม่ เพื่อหาทางช่วยควอนแทฮาที่เป็นสายเลือดของเขาในสถานการณ์ที่ไม่คาดฝันเอาไว้ล่วงหน้า

แต่เขาไม่สามารถเปิดเผยพินัยกรรมออกมาได้ง่ายๆ เพราะอาจจะเกิดการต่อต้านจากสังคม และเอวา ควอน ก็จะถูกวิพากษ์วิจารณ์เช่นกัน ควอนแทฮา รู้ดีถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้น ดังนั้นเขาจึงไม่ใช่พินัยกรรมมาเรียกร้องส่วนแบ่งในมรดกของเขา

“ก่อนอื่น”

เขาดื่มเบียร์แล้ววางลง

“เน้นไปที่บริษัทต่อเรือเดินสมุทร”

ผมพยักหน้า

“ถ้าเกิดว่าผมทำพลาด...”

“แต่แน่นอนว่าฉันไม่มีทางหรอก” เหมือนจะแค่บ่นพึมพำ

“นายก็แค่ทำตามที่เจด มิลเลอร์ บอก”

“ทำไมครับ”

“อย่างที่รู้ ฉันจะปกป้องนายเอง”

นั่นทำให้ผมกังวลนะ

“ท่านประธานบอกว่าจะปกป้องผม แต่คนอื่นไม่ใช่ครับ”

“มันยากที่จะรับปากว่าจะกลับมามีความปลอดภัย”

“เรามาตั้งใจดูกันดีกว่าครับ”

ผมคลิกเมาส์และเปิดเอกสารที่เกี่ยวข้องกับ Tex ในเมื่อถูกโจมตีเราก็จำเป็นต้องโต้กลับบ้าง แคมเรายังไม่มีเวลาแล้วด้วย

[นายควอนแทฮา หรือทายาท STA ของเยอรมนี ได้ไปรายงานตัวและถูกสำนักงานอัยการสหพันธ์รัฐสอบสวน เนื่องจากถูกสงสัยว่าอาจจะทุจริตในการประมูลการขุดเจาะบ่อน้ำมันในมหาสมุทรอาร์กติกนะครับ]

[ใช่แล้วครับ ในช่วงวิกฤตฟองสบู่แตกมีกลุ่มที่ใช้ชื่อว่า ‘BM’ เริ่มกว้านซื้อบ้านในสหรัฐฯ ที่ราคาตกลงอย่างรวดเร็ว ว่ากันว่าเรื่องนี้มีความเกี่ยวข้องกับพรรคเดโมแครตของสหรัฐฯ อเมริกาด้วย ในตอนนั้นมีผู้ถือหุ้นรายย่อยของประเทศเราเองประสบกับปัญหาการขาดทุนครั้งใหญ่ในช่วงวิกฤตฟองสบู่แตกด้วยใช่ไหมครับ]

[แค่เฉพาะประเทศของเราเหรอครับ หลังจากเหตุการณ์นั้นทำให้เกิดความหวุ่นวิตกเรื่องวิกฤตเศรษฐกิจไปทั่วโลกเลยละครับ ถึงแม้เขาจะมีชื่อภาษาเกาหลี แต่ควอนแทฮาเป็นคนเยอรมันนะครับ STA เองก็เป็นบริษัทสัญชาติเยอรมันด้วย แต่ถ้าถามว่าทำไมเราถึงต้องให้ความสนใจนะเหรอครับ ก็เพราะ STA เป็นบริษัทในเครือญาติกับ Tex ซึ่งมีความใกล้ชิดกับบริษัทต่อเรือเดินสมุทรซึ่งเป็นบริษัทชั้นนำของเกาหลีล่ะครับ ปกติแล้วเราเรียกบริษัท Tex ว่าบริษัทลูกของ STA ใช่ไหมล่ะครับ]

[ใช่เลยละครับ ผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัทต่อเรือเดินสมุทรก็คือ Tex และผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของ Tex คือ STA หรือจะพูดอีกอย่างก็คือ เราสามารถเห็นได้ว่าเป็นโครงสร้างที่ A ปกครอง B และ C ก็ปกครอง B ด้วย สุดท้ายแล้ว C ก็ย่อมต้องส่งผลต่อ A ด้วย ในจุดนี้ประธานแพคแจทกเองก็ถูกตรวจสอบเป็นพิเศษด้วยเช่นกันครับ]

[ฮ่าๆ หลังจากดูวิดีโอแล้ว ประธานแพคแจทกคงไม่ถึงกับต้องนั่งรถเข็นหรอกนะครับ]

โกเกมรัก เล่ม 4

The Foul

반칙

Lilac

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Lilac

반칙

THE FOUL

Copyright © Chepali, 2018 / Symphonic

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Symphonic, Korea
This Thai language edition was published by Amarin Printing and Publishing Public Company Limited in 2023
by arrangement with Feelyeon Management through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดสามารถหนีจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5760-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วรรตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์
บรรณาธิการบริหาร วิกิตดา เผือกบัวขาว • บรรณาธิการ ปัญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ มัญชิษฐา
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เรยกลิน • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • ซับเอ็ดเตอร์ สุคนธา กิ่งก้าน
คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ส่องนา ภัคตรวิสัย
ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระออ

เมื่อชีวิตพลิกผัน จากคุณหนูผู้สูงส่งในกฤหาสน์หรู
ต้องตกลงสู่จุดต่ำสุดในพริบตา
ได้แต่ยอมทำทุกอย่างเพื่อให้มีชีวิตรอดไปวันต่อวัน

ดังนั้น ‘จูฮาวอน’ จึงยอมกระโดดลงสู่หลุมพราง
เซ็นสัญญาทำงานเป็นดิลเลอร์บนเรือสำราญให้กับ ‘กวอนแทฮา’
มหาเศรษฐีหนุ่มผู้ลึกลับเย็นชาจนกลายเป็นโหดร้ายในบางที
และเมื่อนายจ้างบอกว่าเขาคือ “คนที่มีความสามารถในการยั่ววนมาแต่กำเนิด”
วันเขาก็จะใช้ความสามารถนี้ขโมยหัวใจของอีกฝ่าย
เพื่อเอาชนะ เพื่อความอยู่รอด และเพื่อปลดหนี้สินทั้งหมด!
กว่าภารกิจที่ได้รับมอบหมายกลับไม่ใช่แค่เรื่องงานในกาสิโน
ความลับที่ถูกซ่อนไว้ในอดีตค่อยๆ ถูกขุดคุ้ยออกมา ยิ่งขุดลึกก็ยิ่งชวนให้ตกตะลึง

ทั้งหมดคือเกมอันแสนอันตราย
และเมื่อเกมที่โหดร้ายหากซ่างเข้าวนวนคลั่งนี้เริ่มขึ้นแล้ว
ก็มาดูกันว่าใครที่จะกล่ากุ่มเดิมพันลงไปอย่างสุดตัวมากกว่า จนกลายเป็นผู้ชนะตัวจริง!

18+

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5703-5

9 786161 857035

Cover Design: Ornsinee

355 บาท